

เทศน์เช้า วันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ ตั้งใจฟังธรรมะเป็นสังฆธรรม เวลาพูด พูดเพื่อสังฆธรรม พูดเพื่อธรรม
ใจ แต่ถ้าพูดเพื่อประโยชน์ เพื่อประโยชน์มันก็พูดคนเดียว ยกตนข่มท่าน ฉะนั้น เวลาฟัง
เทศน์ฯ ฟังเทศน์หลงตา หลงตาจะพูดบ่อย หลงตาท่านบอกว่า ท่านเป็นพระผู้น้อยมาก่อน
ท่านเป็นพระผู้น้อยมาก่อน ท่านบอกนะ ท่านเป็นพระเล็กพระน้อยมาก่อนนะ

เวลาอยู่กับสมเด็จพระสังฆราช ท่านบอกท่านเป็นตัวแทน ท่านรับผิดชอบหมดนะ ในฝ่าย
ปริยัติท่านก็ดูแลหมดแล้ว ท่านดูแลมา ฝ่ายปริยัตินะ เป็นถึงสมเด็จพระสังฆราชมีอำนาจแต่งตั้ง
แต่งตั้งพวกเจ้าฟ้าเจ้าคุณ มีคนเข้าไปหาผลประโยชน์ทั้งนั้นนะ ท่านบอกว่าท่านเป็นพระผู้น้อย
มาก่อน เป็นอุปัฏฐากขององค์สมเด็จพระสังฆราช สุกท้ายแล้วท่านมาอยู่กับหลวงปู่มั่น ท่านก็บอก
ท่านเป็นพระผู้น้อยมาก่อน เป็นพระผู้น้อยมาก่อน

คำว่า “เป็นพระผู้น้อยมาก่อน” มันจะผ่านประสบการณ์อย่างที่เราพูดนี่ เป็นพระผู้น้อยมา
ก่อน เป็นพระผู้น้อยมาก่อนใจ แล้วมันมีผู้ใหญ่มาจากไหนถ้ามันไม่เป็นผู้น้อยมาก่อน เด็กมัน
เป็นผู้น้อยมาก่อนทั้งนั้นนะ แต่เป็นผู้ใหญ่มากแล้ว ฝึกหัดขึ้นมาแล้วมันต้องเอาสิ่งนั้นเป็นคติ

หลงตาท่านก็พูดอีกล่ะ เวลาท่านบอกท่านรู้คงค์ เทียวรู้คงค์มาทั่ว ถ้าไปที่ไหนนะ ไป
เห็นหัวหน้า หัวหน้าเห็นแก่ตัว หัวหน้าเอาเปรียบ ท่านบอกเลย อย่างนี้ไม่ดี อย่างนี้เราต้องไม่ทำ
นะ อย่างนี้เราไม่ทำ ถ้าไปเจอสิ่งไหนที่ดี ท่านจะจับไว้ สิ่งนี้เป็นดี เป็นแบบฉบับ เป็นตัวอย่าง

สิ่งใดที่ไม่ดีๆ เราพูดแล้วเราไม่ควรทำ เวลาเราพูดกับใครนะว่าสิ่งนั้นไม่ดี สิ่งนั้นไม่ดี เรา
คุยกันแล้วว่าสิ่งนั้นมันไม่ดี ไม่ดีก็แสดงว่ามันเหมือนสามัญว่าเราบอกไม่ดีนะ อย่าทำนะ แล้วเรา
จะทำสิ่งที่ดีๆ ใจ เพราะเวลาเราคุยกันใช่ไหม ทางวิชาการใช่ไหม อะไรดี อะไรไม่ดี สิ่งที่ไม่ดีเรา
ก็ไม่ควรทำ จริงไหม ถ้าสิ่งที่ดีๆ สิ่งที่ดีก็ควรทำสิ

ไอนี้บอกว่าสิ่งที่ไม่ดีๆ แล้วมันทำทั้งนั้นเลยสิ่งที่ไม่ดี แล้วไอ้ดีๆ มันอยู่ไหนล่ะ

นี่ไง เวลาฟัง คนที่มีสติ คนที่มีสติคือสัจจะ หลวงตาท่านเทศน์ เราฟังแล้วมันซึ่งมาก
นะ เราเป็นผู้น้อยมาก่อน

ท่านเป็นถึงมหาเถระ เวลาท่านพูดขึ้นมาท่านเตือนพระเิง เตือนพวกเรา เราเป็นผู้น้อยมา
ก่อน เราเป็นผู้น้อยมาก่อน

เป็นผู้น้อยมาก่อนคือเราผ่านประสบการณ์อย่างนี้มาแล้ว เราโดนเขาย่ำยีมาทั้งนั้นนะ เป็น
พระเล็กพระน้อยขึ้นมา มันเหมือนประชาชน ประชาชนเป็นผู้ได้ปกครอง ไปขอลิ ไปร้องเรียน
สิ่งใดก็ตามความต้องการได้ไหม เราเป็นผู้ได้ปกครองๆ มาทั้งนั้นนะ ใจเขา ใจเรา ใจเขา ใจเรา
นี่ไง เราก็ต้องการใช้ไหม ต้องการผู้ปกครองที่มีกำปั้นใหญ่ มีอำนาจคุ้มครองดูแลเราได้ แต่ถ้า
มันกำปั้นใหญ่ถ้ามันมีจลาทิกฐิละ

ถ้าเป็นกำปั้นใหญ่เป็นสัมมาทิฐินะ โอ้โฮ! มีความสุขความสงบนะ แล้วเวลาเป็นกำปั้น
ใหญ่ที่มีสัมมาทิฐิ สัมมาทิฐินะ ท่านผ่านโลกมามาก ท่านผ่านโลกมามาก เราเป็นผู้น้อย เรา
เป็นผู้น้อย เราก็คิดว่าเราจะทำสิ่งนั้นๆ โดยเจตนาที่ดี เจตนาที่ดีเิง พอเจตนาที่ดีขึ้นไป ไปหาท่าน
ไปรายงานท่าน ท่านยันเราหงายท้องเลย เจตนาที่ดี มันประสบการณ์ไม่มีเิง ประสบการณ์ไม่มี
มันก็อย่างนี้ ประสบการณ์หลวงตาอีกแหละ ท่านบอกไว้เลยนะ ท่านอยู่กับหลวงปู่มัน หลวงปู่
มันมีชื่อเสียงคับทั่วโลก แล้วท่านนุ่งผ้าอาบมันปะๆ ชุนๆ เิง

ด้วยความเจตนาดีของท่าน ท่านเย็บผ้าให้ใหม่แล้วเอาไปเปลี่ยน ท่านไม่ยอมใช้นะ ท่าน
ไม่ยอมใช้ โอ้โฮ! หลวงตาท่านสะอีกเลยนะ นี่เิง ท่านบอกว่าสิ่งที่ท่านทำท่านเจตนาจะ อาจารย์
ของเรา ท่านเป็นคนอุปัฏฐากอยู่ เวลาท่านพับผ้าของหลวงปู่มัน แล้วเวลาหน้าหนาวท่านไม่ใช้ผ้า
ห่มนะ ท่านใช้ผ้าสามผืน เอาจริงเอาจังเิง

แล้วหลวงปู่มันท่านก็รู้ ท่านก็รู้ ท่านก็เอาผ้าห่มของหลวงปู่มัน คำว่า “ผ้าของหลวงปู่มัน”
เพราะหลวงตาท่านเป็นคนพับ ท่านเป็นคนพับ เป็นคนจัดการให้ เวลาเอาไปวางไว้ท่านก็จำได้ว่า
ผ้าของใครเิง ท่านบอกว่าถ้าเอาผ้าใหม่ๆ มา ท่านก็อาจจะไม่ใช่ แต่นี้เป็นผ้าที่หลวงปู่มันท่านใช้
แล้ว แล้วท่านมาบังสกุลให้ คือท่านมาวางไว้บนที่นอน แล้วผ้านี้ท่านก็เป็นคนพับเอง เป็นคนพับ
คนจัดเอง ท่านก็จำได้ เอามาบังสกุลให้ท่าน ท่านถึงได้ใช้นั้นนะ

สิ่งทีเวลาท่านบอกนะ เวลาท่านเจตนาดีๆ ท่านบอกเราเจตนาดีทั้งนั้นเลย แต่เราจะอ้างว่าเจตนาของเราๆ แต่ประสบการณ์เราไม่มี กำปั้นใหญ่ๆ ถ้ากำปั้นใหญ่ ถ้าเขามีเป็นธรรมๆ นะ กำปั้นใหญ่ที่เป็นธรรมนะ มันเป็นธรรม

แล้วของเรานึกว่ากำปั้นใหญ่เป็นธรรม เราก็จะอ้างเลยนะ “เราเป็นผู้อุปัฏฐาก เรามีอำนาจมาใช้เจตนาดี เจตนาดี”

เจตนาดี เจตนาเพื่อท่านหรือเจตนาเพื่อตัวเอง เจตนาของใคร เวลาเจตนาๆ คำว่า “เจตนาๆ” เจตนาเรามันเจตนาดีๆ แต่เราไม่รอบคอบ เราไม่ชัดเจน มันไม่ได้หรอก นี่พูดถึงเวลาท่านบอกว่าท่านเป็นพระผู้น้อยมาก่อน คำนี้ท่านพูดแล้วเราสะเทือนใจมาก เวลาท่านจะพูดอะไร ท่านบอกเป็นพระผู้น้อยมาก่อน

หนึ่ง ท่านเป็นมหาเถระ มีผู้นับหน้าถือตาทั่วประเทศ ทั่วต่างประเทศ ท่านไม่เคยคิดว่าท่านใหญ่โตที่ไหนเลย เวลาท่านพูดท่านจะเตือนพระ เราเป็นผู้น้อยมาก่อน เราเป็นผู้น้อยมาก่อน เป็นบ็อยกลางเรือนอยู่ที่วัดหนองผือ ท่านเป็นผู้น้อยมาก่อน ความที่เป็นผู้ใหญ่ เป็นพระมหาเถระ นั้นนะจากสัมมาทิฐิ จากความเห็นถูกต้องดีงามของท่าน ท่านทำของท่านมา แล้วท่านกำปั้นใหญ่ๆ กำปั้นใหญ่ท่านคุ้มครองดูแล

เวลากรรมฐานเราไปอยู่ที่ไหน ถ้าใครโค่นรังแก ใครโค่นก้านแกลังก็วิ่งไปหาท่านให้ท่านช่วยเหลือปกครอง เวลาไปหาท่าน ท่านก็เทศน์ใส่ซะ อัดแรงเลย พูดให้ไม่อหังการ เสร็จแล้วท่านก็ไปช่วยใต้ดิน ไปช่วยภายหลัง แต่ต่อหน้าพระมาขอความช่วยเหลือนี้ เบี่ยงๆ เลย โอ้โฮ! โคนเข้าไปเต็มๆ เลยนะ

ถ้ามาถึงโอ้เลยนะ มันก็จะไปยำเจ้าหน้าที มันจะไปยำเขานั่นนะ

มาถึงนะ ท่านใส่หางยท้อเลยนะ ถ้าเป็นธรรมนะ ท่านดูแลของท่านเอง แต่ถ้าไม่เป็นธรรม ท่านก็ไม่ยุ่งด้วย คำว่า “เป็นธรรม” คือถูกต้องตามกฎหมาย คำว่า “เป็นธรรม” คือว่าเราไม่รังแกใคร คำว่า “เป็นธรรม” เราไม่ถือโทษใคร เราจะเอาความชอบธรรมของเราไปรอนสิทธิของคนอื่นได้อย่างไร ความชอบธรรมมันต้องเป็นความชอบธรรมทั้งสองฝ่ายสิ เราก็ชอบธรรม เขาก็ต้องชอบธรรมด้วย ความชอบธรรม แต่ถ้ามันมีปัญหาขึ้นมาเราไปหาท่านๆ ท่านทำ นี่พระผู้ใหญ่

กำปั้นที่เป็นธรรม กำปั้นที่ไม่เห็นแก่ตัว กำปั้นใหญ่ เรากำปั้นน้อยๆ เราทำของเรา เราต้องมีสติปัญญาของเรา นี่ฟังธรรมๆ เพื่อเหตุนี้ไง

เราอยากเป็นอย่างนั้น เราอยากมีอำนาจ อยากบริหารจัดการทั้งนั้นนะ แล้วจัดการได้ไหม จัดการกิเลสของตนยังไม่ได้เลย ถ้าจัดการกิเลสของตนไม่ได้ หลวงตาท่านเทศน์อีกล่ะ ถ้าคิดเราแล้วคิดไปหมด

คิดเรา มีตัวตนของเรา แล้วได้อะไร ทำแล้วเราได้อะไร ไม่เคยคิดเลยว่าทำแล้วคนอื่นได้ อะไร ทำแล้วสังคมมันมีความร่มเย็นเป็นสุขขนาดไหน ถ้าไม่มีตัวตนของเรา เราทำอะไรก็ได้ ถ้ามีตัวตน คิดเราๆ ถ้าคิดเรามันก็ต้องจัดการที่เราีก่อน พยายามจัดการที่เราีก่อน เรามีเราหรือเปล่า เรามีความเห็นหรือเปล่า ลำเอียงหรือเปล่า ลำเอียงเพราะรัก ลำเอียงเพราะชัง เราลำเอียงหรือเปล่า เรารู้ปัญหาหรือเปล่า ถ้าเราไม่รู้ปัญหา เราจะจัดการได้อย่างไร ถ้าไม่รู้ปัญหา คุณ ผู้บริหารเขามีบริษัทที่ปรึกษา ถ้าเราไม่ปรึกษาเขา ปรึกษาผู้รู้ๆ คนมันไม่รู้ไปทุกเรื่องหรอก

แต่ถ้ามันจะรู้ได้ ถ้าคนประพฤติปฏิบัติขึ้นมามันจะรู้ได้ มันต้องรู้ได้เรื่องในใจของตน ถ้าเรื่องใจของตน เราตัวเอง อยากอะไร ชอบอะไร รู้ไปหมด ถ้าอยากอะไร ชอบอะไร ก็หักห้ามมันสิ หักห้ามมัน ถ้าหักห้ามมันๆ นั่นนะ จะรู้ รู้ตรงนี้ ถ้าไม่คิดตัวเราๆ การประพฤติปฏิบัติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงสอนมาที่นี้ไง สอนกลับมา สอนกลับมาในใจของตน

งานที่สำคัญที่สุดของพระคือการเกิด การแก่ การเจ็บ การตาย สิ่งที่เกิดกระทำๆ ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย การกระทำ การเกิด การแก่ การเจ็บ การตายคืออวิชา คือความไม่รู้ มันถึงเกิด ถึงแก่ ถึงเจ็บ ถึงตาย แล้วถ้าฝ่ายตรงข้าม ฝ่ายตรงข้ามถ้ามันมีธรรมะๆ มันจะถอดถอนออกมา ทำลายอวิชาความไม่รู้แล้วมันจะไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ทีนี้ความไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมอย่างนี้ ตรัสรู้ธรรมอย่างนี้แล้ววางธรรมวินัยนี้ไว้ วางธรรมวินัยนี้ไว้ มันเป็นสังคัมขึ้นมามันก็มีวินัย มีข้อบังคับ เอื้อเฟื้อในธรรมวินัยนั้น เอื้อเฟื้อในธรรมวินัยนั้น แต่ธรรมวินัยนั้นมันเป็นการรักษาธรรมอันนี้ไว้ไง

งานอันสำคัญคืองานการถอดถอนการเกิดและการตาย เวลาฆาตกรเขาพูดกัน เขาพูด ไม่คุยเรื่องอื่น เรื่องเกิดและเรื่องตายเท่านั้น ทีนี้ของเราเรื่องบุญ ทำแล้วได้อะไร ทำแล้วไปไหน มันแตกแขนงกันไปไง แล้วเวลาบอกว่าไม่เกิด ไม่ตาย โอ๊ย! พุคเรื่องเกินไป มันจะเป็นไปไม่ได้ นรกสวรรค์ก็ไม่มี อะไรก็ไม่มี

ปฏิเสธได้อย่างไรว่ามันไม่มี เห็นแล้วหรือ เข้าใจแล้วหรือ ถ้ามันไม่มี สวรรค์ในอก นรกในใจ ยืนยันแน่นอนเลย สวรรค์ในอก นรกในใจ เวลาสวรรค์ในอก มีความสุข ความสงบ มันก็มี สวรรค์ เวลานรกในใจมันแผดเผาขึ้นมา มันไม่เป็นไม่ตายหรือ มันแผดเผาอยู่อย่างนั้นนะ

สวรรค์ในอก นรกในใจ ถ้ามันเป็นอย่างนั้นแล้ว ออกจากร่างแล้วมันไปไหน คนที่มันทำกรรมหนักไว้ เวลาออกจากร่างแล้วมันไปไหน คุณสิ เราทำอะไรไว้แล้วเราบอกเราลืม เราไม่นึกถึงมัน เราไม่สนใจมันได้ไหม มันตามหลอกตามหลอนเลย แต่จริงๆ นะ ทำคุณงามความดีไว้มัน ชับลงไปหัวใจเป็นทิพย์ๆ เป็นทิพย์เพราะเวลามันไปแล้วเป็นทิพย์ของมัน

นรกสวรรค์มีหรือไม่มี สวรรค์ในอก นรกในใจ เวลาจิตออกจากร่างไปมันไปไหน มันต้องมีที่อยู่ของมัน สรรพสิ่งในโลกนี้มันมีเหตุมีผลของมันทั้งนั้นนะ มันไม่มีอะไรมาลอยๆ หรือ สิ่งที่ลอยๆ ในโลกนี้ไม่มี มันงันกันอยู่ที่นี่ก็เพราะมีบุญกุศลทั้งนั้นนะ ถ้าไม่มีบุญกุศลไม่ได้เกิดเป็นคน

การเกิด จิตกำเนิด ๔ เกิดเป็นสัตว์ เกิดเป็นแมลง เกิดเป็นอะไร ๗ วัน ๘ วัน ๙ วัน อายุขัยมัน ๗ วัน ๐.๐๐๐ ปีนะ มีสมองด้วย มีความรู้ด้วย สัตว์ประเสริฐด้วย แล้วทำอะไร นี่ไง ถ้ามันเป็นจริง เราเห็นภัยในวัฏสงสาร เราเห็นภัยในวัฏสงสาร เวลาอยู่ทางโลกปากกัดตีนถีบต้องทำหน้าที่การงานของเรา มาบวชเป็นพระๆ บวชเป็นพระแล้วเราเสียสละมาแล้วนะ เวลาศรัทธาความเชื่อ เราเสียสละมา สิ่งนี้มันเป็นหน้าที่ของฆราวาสเขา ฆราวาสเขา เขากวนขวายของเขา ต้องการบุญกุศลของเขา เขาพอใจที่จะตัดบาตร

พระไม่ต้องไปสนใจสิ่งใดเลย เข้าบิณฑบาตเลี้ยงชีพด้วยปลีแข็ง มันมีปัจจัยเครื่องอาศัยอยู่แล้ว หน้าที่ของเราทางจกกรม นั่งสมาธิภาวนานั้นนะ งานของพระๆ อัดเข้าไปสิ งานของตนนะ ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย พระพุทธศาสนาสอนอย่างนี้ไง องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสธรรมขึ้นมาเพราะไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายนี้ไง นี่คือตัวธรรมๆ ตัวธรรมแท้ๆ ถ้าธรรมแท้ๆ มันเกิดขึ้นมาแล้ว พ้นจากวัฏฏะๆ พ้นจากกรรมชาติ

จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ มันหมุนไปตามธรรมชาติของมัน หมุนไปตามธรรมชาติ ด้วยขั้วบวกขั้วลบ ขั้วบวกคือบุญกุศล ขั้วลบคือบาปอกุศล บุญกุศล บุญบาปนี้ขั้วบวกขั้วลบ แล้วมันหมุนจิตนี้ไปเรื่อยๆ จิตนี้ไปเรื่อยๆ นี่ไง ขั้วบวกขั้วลบมันดันให้พลังงานนี้ไปไง ชาติรู้ๆ ใจแล้ว ถ้ามันมีสติมีปัญญาขึ้นมา ถ้ามันไม่เกิดไม่ตาย มันทำลายทั้งหมดๆ ทำลายภวาสวะ ขั้วบวกขั้วลบ

มันตั้งอยู่บนอะไร ตั้งอยู่บนภพ แม้แต่ภพมันไม่มีแล้วอะไรตั้งอยู่บนนั้นนะ ถ้าไม่มีอะไรสิ่งใด ตั้งอยู่แล้วมันจะไปไหนล่ะ มันไปไหนไม่ได้

นี่ไง ถ้ามันที่นี้ไง ที่ว่าเราเกิดเป็นมนุษย์ๆ เกิดจากขั้ววอกขั้วลบนี่ ถ้าขั้ววอกมันมีพลังมากกว่ามันก็ได้เกิดดีใจ ถ้าขั้วลบนี่มีพลังมากกว่ามันก็ได้เกิดเหมือนกัน ไม่เกิดไม่ได้ ของมีอยู่มันต้องเกิด ไม่ใช่ของไม่มี ของมันมี มีเพราะอะไรล่ะ มีเพราะมีกวาสวะ มันมีธาตุรู้ของมันไง แล้วทำของมันขึ้นไป ทำขึ้นไปถ้ามีสติปัญญา มันจะย้อนกลับมาที่นี้ไง

ตอนนี้เขากำลังห่อกัน ทางวิชาการเขาบอกว่าต่อไปเกรวาทจะไปล้อมมหายานหมดเลย เพราะมหายานเขาปฏิบัติ เกรวาทไม่ได้ปฏิบัติ

มันไม่ได้ปฏิบัติแล้วหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นมาจากไหน มันปฏิบัติทั้งนั้นนะ เพียงแต่กิเลสในหัวใจมันมีคบอด มีคบอด กลัวจะไม่มีความรู้ กลัวจะไปคุยไม่ไม่ได้ มันก็ศึกษาธรรมะๆ ก็ศึกษามาให้ปฏิบัติไง ศึกษาแล้วมาปฏิบัติไง ศึกษาแล้วเรามีครูบาอาจารย์ไง ครูบาอาจารย์ท่านข่มให้ลงปฏิบัติไง ท่านบังคับไง วัควายเขาต้องมาฝึกมัน หัดงานมัน พอมันเป็นงาน โคที่เป็นงาน ควายที่เป็นงานมันมีราคาไง ควายตัวมันทำอะไรไม่ได้ มันเอาไว้กินหญ้า เอาไว้เชือดเอาเนื้อมันไง

นี่ก็เหมือนกัน ครูบาอาจารย์เราท่านบังคับให้ปฏิบัติ ให้ลงทางจงกรม ให้นั่งสมาธิภาวนา ให้มันเป็นขึ้นมา แล้วเราก็ไปไม่ได้ แม่ร้องสอน แม่ร้องสอน มันเป็นร้องไว้บังคับสอนข้างฝึกหัดข้างเขาใช้แม่ร้องสอนบังคับเข้าสู่ช่องแคบนั้น บังคับให้มันหัดฝึกงาน วังานเขาฝึกของมัน เขาฝึกของมัน เขาหัดเทียมเกวียน หัดให้มันยอมการสั่งงาน นี่ไง เขาฝึกๆ มัน แล้วหัวใจเรียนมาๆ เรียนมากก็เป็นเสื่อมา กำปั้นใหญ่ๆ ยิ่งกำปั้นใหญ่ยิ่งมีการศึกษามาก มีวุฒิภาวะมาก มีอำนาจมาก ตัวตนมันยิ่งใหญ่มาก มันยังทำลายเขามาก

แต่ถ้าเป็นธรรมดาๆ นะ มันทำลายตัวเองแล้วไง ไม่คิดตัวเอง ไม่คิด ไม่มีสิ่งใดเป็นสาระ ไม่มีสิ่งใดเป็นสาระ สอุปาทิเสสนิพพาน ไม่มีตัวตน ไม่มีสิ่งใด แต่มีขันธอยู่ไง เห็นไหม ฉันทอาหารของนางสุชาดาถึงซึ่งกิเลสนิพพาน กิเลสสิ้นไปจากในใจดวงนั้น สิ้นกิเลสนิพพาน ฉันทอาหารของนายจุนทะถึงซึ่งขันธนิพพาน ธาตุ ๔ และขันธ ๕ ของอุปาทิเสสนิพพาน นี่ไง มันไม่มีสิ่งใดในนั้น มันเป็นประโยชน์ๆ ประโยชน์กับใครล่ะ มันเป็นประโยชน์กับใคร ไม่มีตัวตน ไม่มีสิ่ง

ใครในใจแล้วมันเป็นประโยชน์กับใคร มันเป็นประโยชน์กับโลกก็ขึ้นนำสิ่งนี้ไง ขึ้นนำสิ่งหนทางที่ เราจะไปไง จิตนี้มันต้องก้าวเดินไป มัคโค ทางอันเอก

ทางโลกเขามีถนนหนทาง มาวัดก็ต้องผ่านถนนหนทางมา ๔ เลน ๘ เลน ตัดให้มันยิ่ง กว้างยังมีชื่อเสียงไง ใครมีอำนาจวาสนามากทำสิ่งใดมันประสบความสำเร็จไง ไอ้ของเราไอ้ทาง ดิน ทางเกวียนนะ ทางเกวียนมันต้องขับเคลื่อน ๔ ล้อ ถ้าไม่อย่างนั้นมันไปไม่รอด ของเราเราใช้ ๒ เท้า ๒ เท้าเดินของเรามา ทำของเราให้ไต่ไถ่ ถ้าเกิดประโยชน์มันเกิดอย่างนี้ ถ้าประโยชน์มัน เกิดอย่างนี้ มีการกระทำอย่างนี้มันจะเป็นความจริงของเราขึ้นมาไง ถ้าความจริงขึ้นมา ถ้ามันจะ ทำได้

เวลาพูดกันปากเปือกปากจั่นนะ พูดทางวิชาการ พูดทางวิชาการแล้วมันก็ส่งออก วิชาการ จินตนาการ จินตนาการไปทั้งนั้น ไม่มีตัวจริง ถ้ามีตัวจริงนะ เจ็บ เม้มปากเลย อ้ออ้อ! มันไม่มีสิ่งใดเปรียบเทียบกับโลกนี้ไง ไม่มีหรือก เพียงแต่เวลาพูดถึงมัคโค ทางอันเอก มันก็ ๘ เลน ๑๐ เลน ๘ เลน ๑๐ เลน มันก็ขับไว้ให้มันประสานงากันไง มันไม่เป็นประโยชน์ไง แต่ถ้า มันเป็นมรรคของใครละ สติของใคร สมาธิของใคร ปัญญาของใคร มันจะชำระกิเลสในใจดวง นั้น

นี่ไง เขาว่ามหายานคุยเรื่องการเกิดและการตาย การแก้การเกิดและการตายก็ปฏิบัติ เขา ปฏิบัติทั้งนั้นนะ แต่เถรวาทเรามันหลงตัวเองไปเอง ลืมไป แม้แต่พระเจ้าทำวิจยแล้ว ๘๐-๕๐ เปอร์เซนต์เชื่อว่านรกสวรรค์ไม่มี เขาทำวิจยมา เขาทำวิจยเลย เราเคยอ่านเจอ วิจยเลย ๘๐ เปอร์เซนต์ไม่เชื่อว่านรกสวรรค์มี พระนะ พระ แล้วมันจะปฏิบัติใหม่ มันจะทำใหม่

แต่ถ้ามันเชื่อใจ มันเชื่อเพราะอะไร เพราะทำแล้วไม่สูญเปล่าไง นรกสวรรค์ไม่มีก็ภพนี้ ไง ชาตินี้ไง มีอำนาจมีวาสนาก็ของกูๆ ใจ แล้วไปข้างหน้าเป็นอย่างไร ข้างหน้ามันเป็นอย่างไร มานั่งอยู่นี้มาจากไหน ที่นั่งอยู่นี้มาจากไหน มันต้องมีจิตนิสัยมันได้สร้างของมันมานั่งมานั่ง กันอยู่นี้ละ แล้วข้างหน้าจะไป ไปอย่างไร เพียงแต่เราเกิดมาชาตินี้แล้วมันมีโอกาสนี้แล้ว เป็น ปัจจุบันแล้วเราหลงลืมตัวกันไปเองไง ลืมตัวไปถึงเวลาแล้วก็ไปเสียตายโอกาสข้างหน้าไง แต่ถ้า มันทำเดี๋ยวนี้ๆ ใจ

ฉะนั้น สิ่งที่เราเรียนมาๆ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นสาธารณะ เป็น ธรรมชาติ แต่ถ้าเป็นธรรมะของเรา เป็นของเรา ไม่ใช่ธรรมชาติ เป็นของเรา แล้วใครรู้ใครเห็นจะ

เป็นความจริง เป็นความจริงเพราะอะไร เพราะมันไม่หมุนไปตามธรรมชาติ ไม่ไปตามวิญญู
วิญญูมันเป็นไปอย่างนั้น วิญญูมันอยู่ของมันอยู่แล้ว ๓ โลกธาตุของมันอย่างนั้น จิตนี้ไปเสวย
ต่างหาก

ประเทศต่างๆ ในโลกนี้เขาก็มีของเขาอยู่แล้ว เราไปที่ต่างหาก เรานั่งเครื่องบินไป เรา
ไปประเทศนั้นต่างหาก ประเทศมันมีอยู่แล้ว ภพชาติมันมีอยู่แล้ว วิญญูมันมีอยู่แล้ว จิตมันเวียน
ไปต่างหาก เวียนไปด้วยข้าวบวกข้าวลบ ถ้ามันเป็นจริงๆ เอาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้ามันชำระล้างตรงนี้ไง ถ้าตรงนี้แล้วมันจะเป็นสัจจะเป็นความจริงไง

บอกว่าเถรวาทเขาไม่ได้ปฏิบัติ

เราอ่านหนังสือมา เขาพูดกันว่าเดี๋ยวนี้ในเมืองไทยมันมีหลายนิกายเข้ามาสร้างสำนัก
ปฏิบัติกัน แล้วชาวไทยก็เห่อไปปฏิบัติกัน หลวงปู่มั่นสอนมาเป็นร้อยปีมันไม่รู้จัก ครูบาอาจารย์
เราท่านปฏิบัติมาเป็นร้อยๆ ปีแล้วนะ มันไม่รู้ว่ามันไปมุดอยู่ที่ไหน พอมหายานเขามาสร้างวัด
กันใหม่ๆ ไปเดินฝึกสติ ไปเดินฝึกสติ เดินयोगกันเป็นแถวเลย สำนักปฏิบัติ แต่ครูบาอาจารย์เรา
ท่านปฏิบัติถึงสิ้นสุดแห่งทุกขไม่มีใครรู้ใครเห็น นี่ไง มันเหนือโลก เหนือโลกอย่างนี้ไง

นี่พูดถึงว่าทางโลกๆ ถ้าไม่คิดในตัวเรา พวกเราก็ปฏิบัติกันมา ๓ ชั่วโมง ๔ ชั่วโมงคนแล้ว
เขาบอกว่าเถรวาทไม่ปฏิบัติ เถรวาทมีแต่ทฤษฎี มหายานเขาปฏิบัติ เราอ่านเจอเอง อ่านเจอแล้ว
แบบว่ามันเป็นคนโง่พุด คนที่มองเฉพาะจุดของตน ไม่ได้มองถึงสังคัมพุทธ ไม่ได้มองถึง
ประเทศไทย ไม่ได้มองถึงวงกรรมฐาน ไม่ได้มองถึงครูบาอาจารย์ของเราที่ประพฤติปฏิบัติมา
ไอนี้เขาเรียกว่าอึ่งอ่างในกะลา มันอยู่ในสังคัมของมัน มันก็วิจัยถึงสังคัมของมันไง มันไม่ได้
ออกไปสู่มแม่น้ำ สู่วทะเล สู่อสังคัมใหญ่ ถ้าสังคัมใหญ่เขาจะรู้ของเขา ถ้ารู้ของเขามันจะเป็น
ประโยชน์กับเขา ฟังธรรมๆ เพื่อเหตุนี้

เวลาเทศน์ว่าการ เทศน์ว่าการก็เรื่องหัวใจทั้งนั้นนะ เรื่องความรู้สึกรู้จักคิด เรื่องหัวใจ
ของเรา เรื่องทิฐิฐิมานะของเรา แล้วถ้าเราทำของเรา ธรรมๆ เป็นอย่างนี้ ธรรมะ ใจต้องการ
ธรรมะ ใจต้องการสังคัมเพื่อให้มีความอบอุ่นในหัวใจของเรา

ร่างกายต้องการอาหาร ต้องการคำข้าว หัวใจของเราต้องการศีลธรรม ศีลธรรมคือความ
ถูกต้องดีงาม แล้วจิตใจให้มันรื่นเรียงอาหาญ ชีวิตนี้ให้มันอาหาญ สิ่งนั้นมันเป็นเรื่องปัจจัย
เครื่องอาศัยจริงๆ แล้วเราต้องหาคุณธรรมในใจของเราด้วยเพื่อหัวใจของเรา เอวัง